

Ν. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χρονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Τονγ.— Βασβολὸδ Κρεστόβσκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου.— Σαβιὲ δὲ-Μορτεπέρ: Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παρ. Παῦ. — Antony Jolly : ΠΕΤΡΟΣ Ο ΓΙΤΑΝΟΣ, Ἰσπανικὴ παράδοσις.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ εἰκονογραφημένου μυθιστορήματος « Περιπέτειαί Στρατάρχου », δημοσιεύσωμεν τὸ διὰ λαμπρῶν εἰκόνων κεκοσμημένον μυθιστόρημα τοῦ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

Τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε φυσικωτάτη, ἀλλὰ καὶ λίαν περιπετειώδης ἐξιστόρησις τῶν ἄχρι σήμερον ἐτι διατηρουμένων αὐστηρῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων παρὰ τῷ λαῷ τῆς Βρετανίας, τῆς ἱστορικῆς ταύτης γαλλικῆς ἐπαρχίας. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Καρόλου Μερουβέλ, ὅστις διὰ τῶν ΤΡΕΜΟΡ, πρὸ πολλοῦ ἐν τοῖς « Ἐκλεκτοῖς » δημοσιευθέντων, κατέκτησεν ἐν γένει τὰς συμπαθείας τῶν ἀναγνωστῶν μας, εἶνε ἱκανὴ ἐγγύησις τῆς ἀξίας τοῦ νέου μας μυθιστορήματος.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

— Ποῖσι λοιπὸν αἱ αἰρέσεις, αἱ ὁποῖαι τὴν χωρίζουσι τῆς καθολικῆς πίστεως : ἠρώτησεν ἐπιμένων ὁ Διδιὲ μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Κατ' αὐτούς, ἀπήντησεν ἡ Κλοτίλδη, εἰς κακὸς ἱερεὺς δὲν εἶναι ποσῶς ἱερεὺς καὶ δὲν δύναται οὔτε ἀμαρτίας νὰ συγχωρήσῃ οὔτε νὰ μυσταγωγῆσῃ. Ἄφ' ἐτέρου πᾶς ἐνάρετος λαϊκὸς εἶναι κατ' οὐσίαν ἱερεὺς· ἀλλὰ διὰ νὰ ἦναι ἐνάρετος, πρέπει νὰ ἦναι πτωχός. Πᾶς ἱερεὺς ἔχων ἰδιοκτησίαν εἶναι ἔκπτωτος τῆς ἱερωσύνης.

— Ἰδοὺ ἰξιώματα ὅχι τόσο εὐαγγελικά, διέκοψεν ὁ Διδιὲ, ἐννοῶ δὲ τὴν ὀργὴν τοῦ καρδινάλιου τοῦ Τουρόν κατὰ τῶν ταλαιπῶρων αὐτῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἀρχιερεῖς ἡμῶν δὲν ἠδύναντο νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὸσφ κινδυνώδη θεωρίαν.

— Οἱ Βωδιῖνοι κατέχονται ἐτι ὑπὸ ἄλλης πλάνης, τὴν ὁποῖαν οἱ μικρόνοες μετὰ βδελυγμίας ἀπορρίπτουσι, κύριε Διδιὲ. Δὲν πιστεύουσιν ὅτι εἶναι ἐπιτετραμμένον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ τιμωροῦνται διὰ θανάτου οἱ ἐγκληματικοί, στήριζουσι δὲ τὴν ἀρεσιν ταύτην ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ Κύριος εἶπε : Δὲν θέλει τὸν θάνατον τοῦ ἀμαρτωλοῦ. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀρεθῇ οὗτος ἐν τῇ ζωῇ. Ἡ ἐλπίδιός μου ἀνίχει. Πρέπει λοιπὸν νὰ τῷ διαφυλαχθῇ αὕτη. Ἄφετε τὸ ζιζάνιον ν' αὐξήσῃ μέχρι τοῦ θερισμοῦ. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ σπεύδῃ τις πρὸ τοῦ χρόνου τούτου. Ὅρειδω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ὅπως ἀποφύγῃσι τὸν διωγμὸν οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Βαλδὸ ἐδέχοντο μυσταγωγίας ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἱερέων, ἀλλ' οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἠνάγκαζον αὐτούς νὰ ζητῶσι συγγνώμην παρὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἀδυναμίαν τῶν ταύτην.

— Δὲν συνεβουλεύθησαν τὸν Ζενέβ ; ἠρώτησεν ὁ Διδιὲ.

— Ναί, συνεδισκέφθησαν μετὰ τοῦ Βούκερ καὶ τοῦ Ἐκολαμαδ. Ἐκ τῶν πρώτων αὐτῶν δοξασιῶν πολὺ ἀπεμακρύνοντο τῆς ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας. Ὁ Φκρέλ ἐπεφορτίσθη νὰ διδάξῃ αὐτούς ἀπὸ δὲ τῆς Ἀναμορφώσεως παρεδέξατο αὐτούς.

Ἡ Κλοτίλδη ἀπέσπασε τὴν χεῖρά της ἀπὸ τῆς τοῦ Διδιὲ καὶ ἐξηκολούθησε σοβαρῶς :

— Πρὶν ἢ ὀριστικῶς ἀποφασίσετε, κύριε Διδιὲ, ποῖσαι νὰ γνωρίσετε ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Ἡ μήτηρ μου ἦτο Βωδιῖνη καὶ ἐπλήρωσε διὰ τῆς ζωῆς της τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων της.

Ἡ φωνὴ τῆς Κλοτίλδης ἐπνίγετο ἐκ τῶν δακρῶν. ὁ δὲ Διδιὲ μετενόει ὅτι ὑπέμνησε τὸσφ θλιβεράν ἀνάμνησιν, ἥτις ἤμασσαν ὡς πληγὴ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἀτυχοῦς νεάνιδος. Ἐγρονπέτησε πρὸ αὐτῆς,

ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του μετὰ παραφορᾶς.

— Συγχώρησόν με, εἶπε, συγχώρησόν με ! Θέλω νὰ λησμονήσῃς τὰς περιπετείας τῆς παρελθούσης ζωῆς σου ! Ὡ ! διατί νὰ μὴ δύναμαι καὶ διὰ τοῦ αἵματός μου ν' ἀναστήσω τὴν προσφιλῆ αὐτὴν μητέρα, τὴν ὁποῖαν ὁμοῦ θὰ ἠγαπῶμεν ! Ἐπικαλοῦμαι ὁμως τὴν ψυχὴν της ὡς μάρτυρα, Κλοτίλδη, ὅτι ἂν τὴν ἔχασες, θὰ εὖρησιν εἰς ἐμὲ ἀφοσίωσιν ἀτελεύτητον. Δὲν θὰ σὲ ἀφήσω μόνη νὰ καταβληθῇ ἐν τῇ ὀδύνῃ. Καὶ αὕτη ἡ μήτηρ σου σὲ διατάσσει νὰ ζήσῃς εὐτυχῆς, Κλοτίλδη.

— Εὐτυχῆς ! εἶπεν αὕτη μετὰ πικρίας· ναί, θὰ ἦμαι εὐτυχῆς ὅταν μεταβῶ πλησίον της. Εἶσθε καλός, κύριε Διδιὲ, ἀλλ' ὁ βίος ἔχει φοβεράς ἀπαιτήσεις. Ὁ ἀναγκασθῆτε ταχέως νὰ μ' ἐγκαταλείψετε καὶ θὰ λησμονήσετε τὴν ταλαιπῶρον Οὐγονότιδ.

Ὁ Διδιὲ ἔκλινε πρὸς αὐτὴν· αἱ κόμαι των ἐψάουοντο, ἡ δὲ πνοὴ των συνεχέετο.

— Ἄ ! εἶσαι ἀγνώμων πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις μᾶς ἔδωκε τὴν ὥραν ταύτην τῆς εὐδαιμονίας, Κλοτίλδη. Σὲ ἀγαπῶ, καὶ ἐν ὅσῃ ζωῇ θὰ σὲ ἀγαπῶ Ἡ εἰρηνικὴ αὕτη νύξ, καθ' ἣν τὰ βλέμματα ἡμῶν δὲν βλέπουσιν εἰμὴ τὴν γῆν, τὸ ὑπέρτατον αὐλον τοῦ σώματος ἡμῶν, δὲν ἀξίζει πλείοτερον ὑπάρξεως μακροχρονίου καὶ πλήρους θλίψεων καὶ μεριμνῶν ; Δὲν αἰσθάνεσαι ὅτι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ χωρισθῶμεν, καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος θὰ μᾶς ἐνώσῃ ;

Συγκεχυμένη καὶ φρικιωσα ἡ νεαρὰ κόρη συνέθλιψε μετὰ περιπαθείας τὴν χεῖρά τοῦ Διδιὲ λέγουσα :

— Πιστεύω εἰς τοὺς λόγους σου, φίλε μου, δὲν δύναμαι ὁμως νὰ λησμονήσω ὅτι τὸ μέλλον ἡμῶν εἶναι σκοτεινόν ὡς καταιγίς, ὅτι οἱ ἀδελφοί μου διακινδυνεύουσι καὶ θὰ ἦτο ἀνανδρία νὰ τοὺς ἐγκαταλείψω.

— Εἶναι ἀνδρες, Κλοτίλδη· ἔχουσιν ὑπὲρ αὐτῶν τὸ θάρρος καὶ τὴν ἰσχύν, ἐνῶ σὺ ἔχεις τὴν ἀδυναμίαν πρὸς ὑπεράσπισίν σου.

— Δημονεῖς τὸν κύριον δὲ Μονσενύ, φίλε μου· ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν θὰ μὰς λησμονήσῃ· θὰ κατορθώσῃ νὰ μὰς χωρίσῃ διὰ δόλου ἢ διὰ τῆς βίας. "Ἄλλως τε, τί θὰ τολμήσω νὰ τῷ ἀπαντήσω ὅταν θὰ μὲ κατηγορήσῃ ὅτι κατέστρεψα τὸ μέλλον σου καὶ κατεδίκασα εἰς βίον περπετειῶν ἓνα εὐγενῆ νέον, ὅστις ἐκ τοῦ ὀνόματός του ἐκαλεῖτο νὰ καθέξῃ θέσιν μεταξὺ τῶν ἀξιοματικῶν καὶ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας; Εἰσθε νέος, κύριε Διδιέ, καὶ δὲν ἀκούετε εἰμὴ τὰς ὁρμὰς τῆς καρδίας σας, καταφρονεῖτε δὲ τοὺς φιλοδόξους. Θὰ ἔλθῃ ὅμως ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ καρδία αὕτη θὰ πάλῃ ἡρεμώτερον· τότε θὰ μετανοήσετε, καὶ σεῖς θὰ μὲ κατηγορήσετε ὅτι κατέστρεψα τὸ μέλλον σας!

— Βλασφημεῖς τὸν ἔρωτα καὶ μὲ συκοφαντεῖς, Κλοτίλδη! ἀνέκραξεν ὁ νεανίας δι' ἡλλοιωμένης φωνῆς.

— Φεῦ! εἶπεν αὕτη ἀποπνίγουσα τελευταῖον λυγμόν, ἡ μήτηρ μου εἶχε τὸ δῶρον τῆς ἐμπνεύσεως καὶ τῆς προφητείας, οἱ ἀδελφοί μας διεβεβαίουν ὅτι μοὶ μετέδωκε τὴν ὀλεθρίαν ταύτην δύναμιν.

— Ἀποδιώξον τὰ ὄνειρα ταῦτα καὶ τὰς ὀπτασίας, ὑπέλαβεν ὁ Διδιέ μετὰ τρυφερότητος. "Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς διώκοντας ἡμᾶς δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ σὲ ἀποσπᾶσωσιν ἀπὸ τῆς ἀγάλης μου.

— Τί θὰ πράξετε; ἠρώτησεν ἡ Κλοτίλδη.

— "ὦ! τὸ μέσον εἶναι ἀπλοῦν καὶ εὐκολον, προσφιλῆς μοι Κλοτίλδη, εἶπεν ὁ Διδιέ σφιγγὼν αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του, ὡς εἰ ἤθελε νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ κατ' ἀοράτου ἐχθροῦ. "Ἀκουσον: ἡ ἀνήσυχος δορκάς, ἣτις τρέχει ἐλαφρῶς εἰς τὸ δάσος καὶ μεταβαίνει τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν ἔρημον λίμνην, ὁ ἀγριόχοιρος, ὅστις θραύει τοὺς θάμνους κατὰ τὴν μανιώδη πορείαν του, ὁ πειναλέος λύκος, ὅστις καταφρονεῖ τοὺς ποιμένας καὶ τοὺς κύνας, πάντες οὗτοι εἶναι προωρισμένοι νὰ πέσωσιν ὑπὸ τὴν σφαίραν ἢ τὴν μάχαιραν τοῦ κυνηγοῦ δὲν εἶναι ἀληθῆς; Ἄλλὰ τὸ ἔντομον, ὅπερ ἔρπει ἐπὶ τῆς χλόης ἢ τῆς ἄμμου, τὴν ὁποίαν δὲν πατεῖ ἀνθρώπου ποῦς, ἀλλὰ τὸ ἄνθος, ὅπερ θάλλει καὶ μαραίνεται ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀπροσίτου ὄρους, τί ἔχουσι νὰ φοβηθῶσι; Ἡ καταγιγίς τοῦ οὐρανοῦ καὶ αὕτη τὰ σέβεται. Λοιπὸν! ἄς ταπεινωθῶμεν τόσον, ὥστε οὐδεὶς νὰ μὰς παρατηρήσῃ, ἡ δὲ ζωὴ μας ἄς κρύπτεται ὡς τὸ ἔγκλημα. Διερχόμενοι ἄγνωστοι ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων, ἀποφεύγομεν τὴν δυστυχίαν.

— Εἶναι ὄνειρον, κύριε Διδιέ. Εἰσθε υἱὸς γενναίου καὶ ἐνδόξου εὐγενοῦς, καὶ δὲν δύνασθε νὰ καταδικασθῆτε εἰς τόσφ ταπεινὴν καὶ ἀφανῆ ὑπαρξίν.

Ἄνεανίας ἠτένισεν αὐτὴν περιπαθῶς καὶ εἶπε μετὰ παραφορᾶς:

— Δὲν θὰ καταφρονήσω τὴν μνήμην τοῦ πατρός μου, Κλοτίλδη. Θὰ εἶμαι στρατιώτης. Θὰ ζήσω διὰ τοῦ ξίφους μου, παραβλέπων τοὺς προγόνους μου καὶ τὴν πατρίδα μου, δὲν θὰ εἶμαι ὄλως ἀνάξιος αὐτῶν. Θὰ ἐδίσταζες νὰ κοιμηθῆς ὑπὸ

τὴν σκηνὴν προστατευομένη ὑπὸ μαχητοῦ, ὅστις ἐλευθέρως θὰ ἐκλέξῃ τὴν σιμαίαν του καὶ τὸν στρατηγόν του;

— Εἶμαι καταδικασμένη εἰς πλάνητα εἰμαρμένην, ἀπήντησεν ἡ Κλοτίλδη, ὁφείλω ὅμως νὰ σὰς ὑπερασπίσω ἐναντίον ὑμῶν αὐτῶν. Εἶναι παράδοξος παραφροσύνη ὁ ἔρωσ καὶ θέλω νὰ σὰς θεραπεύσω ἀπὸ τὴν παραφροσύνην ταύτην. Μάθετε, κύριε Διδιέ, ὅτι αἰσχύνομαι νὰ συνδεθῶ ὡς ἄλυσσις, σήμερον ἐλαφρὰ αὐριον βαρεῖα καὶ δυσβάστακτος, πρὸς ὀλόκληρον τὴν ὑπαρξίν σας. Ἐν τούτοις ἂν ἀπεδεχόμεν τὴν ἀποσίωσίν σας, μοὶ ἔλειπε δὲ ποτὲ αὕτη, αἰσθάνομαι ὅτι θ' ἀπέθνησκα. Ἡ νεότης μου ἦν θλιβερὰ καὶ αὐστηρά. Ἐγνώρισα τὰς ἰκεσίας καὶ τὸ πένθος, δὲν ἐγνώρισα τὰ μειδιάματα καὶ τὴν χαρὰν. Διατί νὰ ζητήσω νὰ θερμάνω τὴν καρδίαν μου εἰς τὰς ἀκτῖνας ἡλίου, ὅστις θὰ ἐκλείψῃ; Διατί νὰ φέρω εἰς ὑμᾶς ὡς ἀντάλλαγμα τῆς τρυφερότητός σας, τὴν κακοδαίμονίαν καὶ ἴσως τὸ μαρτύριον; "Ὅχι, προτιμότερον νὰ χωρισθῶμεν. Ἡ ἀνάμνησίς σας θὰ μείνῃ ἀγνή καὶ ἱερὰ εἰς τὴν ψυχὴν μου.

— "Ἄ! δὲν μὲ ἔνοοεῖς, Κλοτίλδη! ἀνέκραξε θλιβερῶς ὁ νεανίας, δὲν ἀκούεις τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου, δὲν μὲ ἀγαπᾷς! Ἄλλως δὲν θὰ μὲ ἀπώθεις διὰ τῶν ψυχρῶν καὶ σκληρῶν λόγων σου. Μάθε λοιπὸν ὅτι δὲν ὑπάρχει θλίψις δι' ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἀντλή τὴν ἰσχύν του εἰς τὸν ἔρωτα σου, ὅτι θὰ ἦμην εὐτυχὴς ἂν ἔρριπτόμην ἐπὶ τῆς αὐτῆς μὲ σὲ πυρᾶς καὶ ὅτι ἂν ἐχωρίζομην σοῦ, θὰ ἐβαδίζον ἐν βαθεῖ σκότει καὶ παγετώδει ἐρημίᾳ. Ἄν τοῦτο ὀνομαζῆς παραφροσύνην, Κλοτίλδη, εἶμαι ἀληθῶς παράφρων, ἀλλ' ἡ νόσος μου εἶναι ἀνίατος. Νὰ σὲ βλέπω, νὰ σὲ ἀκούω, νὰ κρατῶ τὴν χεῖρά σου, ἰδοὺ ἡ ζωὴ μου τοῦ λοιποῦ. Ν' ἀπομακρυνθῶ σοῦ μοὶ εἶναι ὀδυνηρόν· νὰ σὲ ἐγκαταλείψω μοὶ εἶναι θάνατος. Καὶ εἰς ὁποίους ἀπανθρώπους θεοὺς ὀφείλω νὰ προσφέρω τὴν φουβερὰν ταύτην θυσίαν; Πρὸς τὰ κατηφῆ ἐκεῖνα εἰδῶλα, τὰ ὁποῖα ὀνομάζουσιν ἀλαζονίαν καὶ φιλοδοξίαν καὶ τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦσιν ὡς ἀντάλλαγμα παιδικῶν τινῶν ἀθυριῶν λύτρα πάντοτε νέα: σήμερον τὸν ἔρωτά σου, αὐριον τὴν τιμὴν σου, βραδύτερον τὴν εὐθύτητά σου. "Ὅχι, Κλοτίλδη, μὴ θελήσῃς νὰ γείνω ὁμοῖος πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι καθιστῶσι τὴν καρδίαν των δοχεῖον πάντων τῶν ἐλαττωμάτων. Σὺ μόνη δύνασαι νὰ μὲ σώσῃς ἀπὸ τοῦ κακοῦ καὶ νὰ μὲ διαφυλάξῃς εἰς τὴν ἀρετὴν. Σὺ μόνη δύνασαι νὰ ἐκπληρώσῃς τὸ καθήκον τοῦτο τοῦ φύλακος ἀγγέλου καὶ νὰ εὐρῆς ἐν αὐτῷ τὴν εὐτυχίαν. Διότι θὰ ἦσαι εὐτυχὴς καὶ τὸ ὀμνῶ! Ἐκαστον ἄνερος θὰ τὸ ἐξελείψω ἐκ τοῦ μετώπου σου δι' ἐνὸς μειδιάματος. Ἐκαστον δάκρυ θὰ τὸ ἀπομάσσω διὰ τῶν χειλέων μου ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου. Ἄν οἱ ἄνθρωποι σὲ καταδιώκωσι, θὰ σὲ φέρω ἐντεῦθεν τῶν ὀρέων. Ἄν ὁ Θεὸς σὲ πλήξῃ, θὰ πλήξῃ καὶ ἐμεῖ μαζὶ σου!

Ἡ νεαρὰ κόρη, παραχθεῖσα ἐκ τῆς διαπύρου ἐκείνης παραφορᾶς, ἐφρικία καὶ ἔτρεμε σύσσωμος. Ἡ κεφαλὴ βεβαρημένη ἔπιπεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του, τὰ δὲ χεῖλη αὐτῆς, ἡμίκλειστα ἐξ ἀορίστου αἰσθημάτων αἰδοῦς, ἐφαίνοντο ζητοῦντα χάριν ἐν ὑπερτάτῃ ἐξομολογήσει.

Ἡ σελήνη εἶχε διασχίσει τὰ νέφη, ἄτινα ἀπεμακρύνοντο ὡς ἀγέλαι πτοηθεῖσαι.

Ἀἴφνης ἡ Κλοτίλδη ἀπεσπάσθη ἀποτόμως τοῦ ὄνειροπολήματος ἐκεῖνου ὑπὸ παραδόξου κρότου καὶ ἤρπασε τὴν χεῖρα τοῦ Διδιέ.

— Φίλε μου, ἀκούεις; ἠρώτησεν.

Ἄνεανίας ἔτεινε τὸ οὖς κρατῶν τὴν ἀναπνοὴν του.

— Τὸ καταφύγιον τῶν συντρόφων μας ἀνεκαλύφθη, εἶπε μετὰ παρέλευσιν στιγμῆς· εἶναι ἵπποι βαδίζοντες εἰς τὸν ποταμόν. Δὲν πρέπει οὐδὲ στιγμὴν νὰ χάσωμεν, ἂν θέλωμεν νὰ σώσωμεν τοὺς ἀδελφούς σου. Οἱ φρουροὶ των κοιμῶνται· ὁ ἔρωσ ἡμῶν φέρει αὐτοῖς εὐτυχίαν καὶ ἐπαγρυπνεῖ ἐπ' αὐτῶν.

Ἐσυρε τὴν Κλοτίλδην καὶ ἔσπευσε πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ κοιμητηρίου κραυγαζῶν στεντορεῖως:

— Εἰς τὰ ὄπλα! εἰς τὰ ὄπλα, καλοὶ ἄνθρωποι!

Οἱ Βαυδοῖνοι μόλις ἠγέρθησαν καὶ οἱ ἱππεῖς ἐξήρχοντο ἤδη τοῦ ρυακίου διασπειρόμενοι περίξ τοῦ κοιμητηρίου. Ἦτο τὸ ἀπόσπασμα τῶν τοξοτῶν τοῦ λοχαγοῦ Ἰωνᾶ, ἐνισχυθὲν ὑπὸ στρατιωτῶν τοῦ διασχήμου Παυλίνου βαρόνου δὲ λὰ Γάρς, ὅστις εἶχε πολεμήσει μετὰ τοῦ πειρατοῦ Βαρβερούς καὶ τῶν Τούρκων αὐτῶν κατὰ τῶν καθολικῶν Χριστιανῶν.

— Ἐχάθημεν! ἐψιθύρυσεν ἡ νεαρὰ κόρη.

— Καθυσύχασον, Κλοτίλδη, εἶπε ψυχρῶς ὁ Διδιέ. Ἄν οἱ τοξόται καὶ οἱ θωρακοφόροι μὰς ὑπερτερῶσι κατ' ἀριθμόν, θὰ ὑπερτερήσωμεν αὐτῶν εἰς τὸ θάρρος.

— Φεῦ! ὑπέλαβεν ἐκείνη ἐν θλίψει, νομίζετε ὅτι ἔχετε νὰ πολεμήσετε πρὸς στρατιώτας ἐκπληροῦντας τὸ καθήκον αὐτῶν· ἀλλ' ἐγὼ τοὺς γνωρίζω. Εἶναι στραγγαλισταί, μεθύοντες ἐκ τοῦ οἴνου, τοῦ αἵματος καὶ τῆς λεηλασίας. Νομίζουσιν ὅτι εἶναι ἀξιοὶ τοῦ παραδείσου φονεύοντες ψυχρῶς παιδία καὶ ἀθώους ὡς ὁ Ἡρώδης. Εἶναι δῆμιοι. Ἐφόνευσαν τὴν μητέρα μου!

Οἱ Βαυδοῖνοι καὶ οἱ Οὐγονότοι συνηθροίσθησαν σιωπηλῶς εἰς τὰς γωνίας τοῦ παλαιοῦ τείχους, ἐνῶ ὁ Γασκόνος Ἰωνᾶς καὶ ὁ ἀρχηγὸς Παυλῖνος περιεκύκλωσαν βαθυμῆδόν τὸ κοιμητήριον. Ἡ σελήνη ἀπαισίως ἐφώτιζε τὰς πανοπλίας τῶν ἱππέων ἐκείνων, ὅτινες ἐφαίνοντο ὡς φαντάσματα. Οἱ ἀρχηγοὶ ἔφερον δάδας. Ἡ Κλοτίλδη ἐξέβαλλε κραυγὴν φρίκης καὶ δεικνύουσα τῷ Διδιέ ἄνδρα ὑψηλὸν καὶ ἰσχνὸν ἀκολουθοῦντα τὸν Ἰωνᾶν, εἶπεν ὑποκώπως:

— Βλέπετε τὸν δικαστὴν ἐκεῖνον Γουερέν, εἶναι δῆμιος πραγματικός· κατεδίκασεν εἰς θάνατον διὰ τοῦ ξίφους ἐξή-

κοντα άνδρας και τριάκοντα γυναίκες εις Καθιέρ.

Ὁ Διδιέ άνεσκίρτησε. Διὰ τοῦ νεύματος ἔδειξεν εἶτα αὐτῷ ἡ Κλοτίλδη παχύσαρκον άνδρα ὀμιλοῦντα χαμηλοφώνως τῷ ἀρχηγῷ Παυλίῳ.

— Ἐκεῖνος, προσέθηκε καταβιβάζουσα ἀκουσίως τοὺς ὀφθαλμούς, εἶναι ὁ διάσημος Ἰωάννης Μενιέ, βαρόνος δ' Ὀπέδ, πρῶτος πρόεδρος. Εἶναι αἰμοχαρὴς και ἀποτρόπαιος. Τότε μόνον γευματίζει κάλλιον, ὅταν καύση αἰρετικά τινα νήπια εἰς τὰς κοιτίδας αὐτῶν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ Ἐφραῖμ ἐπλησίασε τὴν Κλοτίλδην λέγων αὐτῇ :

— Μετρίασε τὴν ἀγανάκτησίν σου, τέκνον μου· οἱ ἐχθροὶ μας εἶναι τυφλοὶ και κατὰ τὴν καρδίαν και τὸν νοῦν και δὲν γνωρίζουσι τί πράττουσιν. Ἀποσύρθητι μετὰ τῶν γυναικῶν και ἄφες τοὺς άνδρας νὰ ἐκπληρώσωσι τὸ καθήκον αὐτῶν. Πήγαινε νὰ δεηθῆς διὰ τὴν σωτηρίαν ὄλων!

Ἡ Κλοτίλδη ἠτένισε τὸν Διδιέ, ἰδοῦσα δὲ ὅτι οὗτος ἐφαίνετο ἐπιδοκιμάζων διὰ τῆς σιωπῆς του τὴν διαταγὴν τοῦ ποιμένου, ἀπεμακρύνθη βραδέως και διηθύθη πρὸς τὸν ὀμιλον τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἔκειντο γονυπετεῖς.

Ἐν τούτοις οἱ τοξῶται ἤναψαν πυρὰ ὑπὸ τὰ δένδρα, διαταγῇ τοῦ ἀρχηγῷ Ἰωνᾶ και Παυλίνου, ἐνῶ ὁ χαρῖεις βαρόνος δ' Ὀπέδ προὔχρει μέχρι τῆς εἰσόδου τοῦ κοιμητηρίου συνοδευόμενος ὑπὸ τριῶν ἐπιτρόπων τοῦ Φραγκίσκου δὲ λὰ Φόν, πρέδρου, Ὀνωρίου δὲ Τριβουτίλ και Βερνάρδου Βαδὲ συμβούλων. Ἐπνευστία και ἀπέμασσε τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τοῦ μετώπου του.

— Ἄν δὲν ἀπατώμαι, ἀνέκραξε διὰ διαπεραστικῆς φωνῆς βλέπων τὸν Ἐφραῖμ, ἀναγνωρίζω τὸν ἀρχαῖον συμμαθητὴν μου Μαυρίκιον Λεβιάν, ἐπωνομαζόμενον σήμερον Ἐφραῖμ. Δὲν εἶμαι ὅμως ὑπερήφανος και δὲν θὰ σὲ ἀπαρηθῶ, ταλαίπωρε φίλε μου. Σὺ ἐλπίζω δὲν μὲ ἐλθσμόνησες ;

— Τίς ἐξ ἡμῶν δύναται ποτὲ νὰ λησμονήσῃ τὸν πρῶτον πρόεδρον Ἰωάννην Μενιέ, βαρόνον δ' Ὀπέδ ; ἀπήντησεν ὁ Ἐφραῖμ ἀταράχως. Δὲν ἀφῆκε εἰς τοὺς βρόχους και τὰ ὄρη μας ἐν πλάσμα ζῶν διὰ νὰ καταρᾶται τ' ὄνομά του, ἀλλὰ τὰ καπνίζοντα ἐρείπια τῶν οἰκιῶν μας θὰ μείνωσιν εἰς ἀείδιον μνήμην τῆς δικαιοσύνης του.

— Ναί, πιστεύω ὅτι ἀρκετὰ καλῶς ἀπέσπασα τὴν ἤραν, ἥτις ἀπέπνιγε τὸν σῖτον, ὑπέλαβεν ὁ δ' Ὀπέδ. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἐμβάλῃς εἰς ἀμηχανίαν παλαιὸν φίλον, ἀλλὰ θὰ ὑποχρέωσῃς ὄλους τοὺς συντρόφους σου, ἐνόχους αἰρέσεως και ἀπειθίας, νὰ ὑποταχθῶσιν.

Ὁ ποιμὴν ἔμενεν ἀπαθής.

— Δὲν διεπράξαμεν ἔγκλημα, βαρόνε δ' Ὀπέδ, οὐδὲ ἠπειθήσαμεν τῷ βασιλεῖ ἡμῶν.

— Νομίζεις λοιπὸν ὅτι θέλω νὰ σὲ ἀπατήσω, καλέ μου Ἐφραῖμ ; εἶπε γελῶν ὁ πρῶτος πρόεδρος. Θὰ σοὶ παρατηρήσω ὅτι εἶναι ἀνόητον τοῦτο, ἀφοῦ συνοδεύο-

μαι ὑπὸ ἀρκετῆς δυνάμεως ὥστε νὰ σὰς ὑποτάξω βίᾳ· θέλω ὅμως νὰ σὲ πείσω ὅτι ἔχεις ἄδικον. Ἄν ἀντισταθῆς εἰς τὴν διαταγὴν μου, ὁ προσφιλὴς ἡμῶν σύμβουλος Ὀνωρίος δὲ Τριβουτίλ θὰ σοὶ ἀναγνώσῃ τὸ ψήφισμα τοῦ παρλαμένου τοῦ Αἰξ, ὅπερ προγράφει ὡς προδότας και λιποτάκτας τοὺς Βωδοῖνους και πάντας τοὺς ἄλλους αἰρετικούς.

Ὁ σύμβουλος ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μέγα φύλλον περγαμνῆς, ἠτοιμάζετο δὲ ν' ἀναγνώσῃ, ὅτε ὁ Ἐφραῖμ εἶπε διὰ φωνῆς σταθερᾶς :

— Γνωρίζομεν ὅτι τὸ παρλαμέντον τοῦ Αἰξ μὰς κατεδίκασεν εἰς ἐξόντωσιν, ἐπικαλούμεθα ὅμως τὴν δικαιοσύνην τοῦ βασιλέως Φραγκίσκου τοῦ Α' και τοῦ Θεοῦ.

— Ὁ βασιλεὺς εἶναι πολὺ μακρὰν και ὁ Θεὸς πολὺ ὑψηλὰ, ὑπέλαβε γελῶν ὁ βαρόνος δ' Ὀπέδ. Ἐμπρός ! παλαιέ μου φίλε, γνωρίζω ὅτι οἱ σύντροφοὶ σου σὲ ὑπκούουσιν· ὑποχρέωσον αὐτοὺς νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὴν κακὴν τύχην των και νὰ παραδοθῶσιν. Εἶναι τὸ καλλίτερον, ὅπερ ἔχετε νὰ πράξετε.

Εἰς νεῦμα τοῦ Ἐφραῖμ Λεβιάν, οἱ Βωδοῖνοι και οἱ Οὐγονότοι ἐγονυπέτησαν και ἔψαλλον :

• Ἡγάπησα τὸν Κύριον, διότι θὰ εἰσακούσῃ τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

• Ἐκλινε πρὸς με τὸ οὖς· θὰ τὸν ἐπικαλῶμαι πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου.

• Αἱ ὀδύνας τοῦ θανάτου μὲ περιεκύκλωσαν, οἱ κίνδυνοι τοῦ ἄθου μὲ κατέλαβον.

Οἱ ψαλμοὶ οὗτοι, ἀντηχοῦντες ἐν τῇ νυκτί, παρήγαγον βαθεῖαν ἐντύπωσιν και εἰς αὐτὰς ἔτι τὰς σκληρὰς ψυχὰς τῶν τοξοτῶν και τῶν θωρακφόρων. Ὁ δικαστὴς Γουερὶν παρετήρησε τοῦτο, και ὀργισθεὶς διὰ τὴν εἰρηνικὴν ταύτην ἀντίστασιν, ἥτις ἐβράδυνε τὴν σφαγὴν, ἐπίεσε τὸν πρῶτον πρόεδρον νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον τῆς προσβολῆς, μὴ χάνων τὸν καιρὸν εἰς ἀνωφελεῖς διαπραγματεύσεις.

Ὁ δ' Ὀπέδ ἐμειδίασεν.

— Αἱ προθέσεις μου παρεγνωρίσθησαν, εἶπε στεντορεῖα τῇ φωνῇ. Ἰπῆρξες πάντοτε ἀλαζῶν, Ἐφραῖμ, δὲν θὰ μὲ κατηγορήσῃς ὅμως ὅτι δὲν προσηνέχθην πρὸς σὲ εὐγενῶς. Ἡθέλησα νὰ σὲ ἀπαλλάξω τῶν φρικαλεοτήτων αἰματηρᾶς πάλης. Τὰ ψήφισματα τοῦ παρλαμένου πρέπει πάντοτε νὰ ἐκτιμῶνται ἀνευ θορύβου και ἄνευ ἀντιστάσεως. Ἐπὶ τέλους, τὸ θέλετε ! νίπτω τὰς χεῖρας ὡς ὁ Πιλάτος. Βαρόνε δὲ λὰ Γάρδ, ἐκτελέσατε τὸ καθήκον σας.

Οἱ Βωδοῖνοι ἔμενον γονυπετεῖς και ἔψαλλον εὐλαβῶς :

• Μετὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς εἰρήνης, ὑπῆρξα εἰρηνικός· ὅταν ὀμίλουν αὐτοῖς μὲ προσέβαλον ἀναίτιως !

— Σατανᾶ ! εἶπεν ὁ λοχαγὸς Ἰωνᾶς, νομίζω ὅτι οἱ ἀχρεῖοὶ αὐτοὶ μὰς εἰρωνεύονται· εἶναι σκληρὸν ὅμως νὰ προσβάλῃ τις ἀνθρώπους μὴ ὑπερασπιζόμενους.

Ἀφῆνης ἀνεγνώρισε τὸν Διδιέ, ὅστις ἔ-

τεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα, ὡς εἰ ἀπώθει αὐτόν. Ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπληξέως.

— Διέβολε ! εὐγενῆς μου, μήπως δὲν βλέπω καλῶς ; Εἶσθε σεις ; ὅστις χρησιμεύετε ὡς ἀρχηγὸς τῶν ἀθλίων αὐτῶν παραφρόνων, οἱ ὅποιοι γνωρίζουσι μόνον νὰ ψάλλωσιν ὅταν πρέπει νὰ μάχωνται ; Τόσῳ τὸ καλλίτερον. Ἐχετε πέντε λεπτῶν ἀνακωχὴν.

— Ἄν ἡ φωνή μου εἰσακούεται, ὑπέλαβεν ὁ Διδιέ, ἐστὲ βέβαιος, γενναῖε Ἰωνᾶ, ὅτι οὐδὲν θὰ κατορθώσετε πρὶν ἢ δέσετε εἰς τὰ δένδρα και καύσετε ὡς ὄρνιθας ὄλους αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς, τῶν ὀποίων συμμερίζομαι τὸ ἄσυλον.

Στρεφόμενος εἶτα πρὸς τὸν Ἐφραῖμ, τοῦ ὀποίου ἡ ἡρεμία και ἡ προτότης ἤρχισαν προξενοῦντες αὐτῷ ἀδημονίαν.

— Τί ποιμενετε, εἶπεν αὐτῷ ὑποκώφως. Δισταζετε νὰ ὑπερασπισθῆτε ;

— Δὲν δισταζω, ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ ποιμὴν· δὲν θὰ ὑπερασπισθῶμεν.

Ὁ Διδιέ ἠτένισεν αὐτὸν ἔκθαμβος, εἶτα ἀνέκραξε μετὰ λύσσης λαμβάνων αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος :

— Θὰ τολμήσετε νὰ ἐπαναλάβετε τὴν ἀνανδρον ταύτην φράσιν ; Ἄ ! δὲν θὰ ὑπερασπισθῆτε ! Μήπως ὑπὸ τὸ ἱερατικὸν ἔνδυμά σας πάλλι καρδία λαγωῦ ἢ ἀσθενοῦς γυναικός ; Δὲν θὰ ὑπερασπισθῆτε ! ἀλλ' ἐμετρήσατε τοὺς ἐχθροὺς σας και δὲν γνωρίζετε ὅτι οἱ ἀδελφοὶ σας εἶναι πολυαριθμότεροι τῶν τοξοτῶν τοῦ λοχαγοῦ Ἰωνᾶ και τοῦ βαρόνου δὲ λὰ Γάρδ ; Δὲν θὰ ὑπερασπισθῆτε ! ἀλλ' οἱ δῆμιοι οὗτοι δὲν εἶναι οἱ αὐτοὶ, οἵτινες σὰς ἐξεδίωξαν τῆς ἐπαρχίας σας, συνέτριψαν τὰ παιδία ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων των, και περιύθρισαν και ἐπνίξαν τὰς γυναῖκας ; Ἐχετε τὸ δικαίωμα νὰ κλείσετε τὰ ὦτα εἰς τοὺς γογγυσμούς τῶν θυμάτων ; Ἐχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ τὰ ἐκδικήσετε ; Ἐχετε τὸ δικαίωμα νὰ παραδώσετε εἰς τὸ μαρτύριον τῶν διωκτῶν ὄλον τοῦτο τὸ ποίμνιον, ὅπερ σὰς ὑπακούει και τὸ ὀποῖον ὁ Θεὸς σὰς ἐνεπιστεύθη ;

— Αὐτὸς ὁ Θεὸς, περὶ τοῦ ὀποίου ὀμιλεῖς, νέε μου, και τὸν ὀποῖον δὲν γνωρίζεις, διέκυψεν ὁ Ἐφραῖμ Λεβιάν σοβαρῶς, μὰς ἀπηγόρευσε νὰ χύνωμεν αἷμα και ν' ἀντιστάμεθα τῷ Καίσαρι.

Ἡ Κλοτίλδη βαθμηδὸν ἐπλησίασε και ὕψωσε πρὸς τὸν Διδιέ τοὺς ἱκετευτικούς αὐτῆς ὀφθαλμούς· ἀλλ' ἡ θέα τῆς ἐπροξένησεν εἰς τὸν ἀνεσίον τοῦ κυρίου δὲ Μονσενὸ φθερὸν ἀποτέλεσμα. Ἐφάνη αὐτῷ περιβεβλημένη ὑπερφυσικὴν καλλονὴν, ὡχρὰ και τεθλιμμένη, ὡς εἰ ἡ σκιὰ τοῦ θανάτου ἐπρόκειτο νὰ καλύψῃ αὐτὴν και τὴν ἀποκρύψῃ τῶν ἀνθρωπίνων βλεμμάτων. Διανοήθη ὅτι θὰ τῷ τὴν ἀφῆρουν και θὰ τὴν διεπιλονίκει μανιῶδες στρατευμα. Ἐφραντάσθη αὐτὴν παλαιούσαν, μετ' ἀνωφελῶν δακρῶν και λυγμῶν, εἰς τὰς χεῖρας τῶν τοξοτῶν και τῶν θωρακφόρων μεθυόντων και ἡ εἰκὼν αὐτῆ περιήγαγε τὴν ἀγανάκτησιν του μέχρι μανίας.

Ἐθλίψε βιαϊότερον τὸν βραχίονα τοῦ

ἀπαθούς Ἐφραιμ καὶ διὰ φωνῆς σχεδὸν ἀπειλητικῆς εἶπεν αὐτῷ :

— Δὲν ὑπακούετε εἰς τὸν Θεὸν μὴ τολμῶντες νὰ ὑπερασπισθῆτε τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος σὰς ἔδωκε ! Τὸ ἔντομον ἐξανίσταται ὑπὸ τὸν καταθλιβόντα αὐτὸ πόδα ! Ἐφραιμ Λεβλάν, ἂν ὄλον τὸ θάρρος σας συνίσταται εἰς τὸ ἐνοῖν ἐνοῖν τὰς χεῖρας ὡς γυνή, εἰς τὸ ψάλλειν καὶ τείνειν τὸν τράχηλον εἰς τοὺς δημίους, δὲν ἔχω ἐγὼ πίστιν τόσῳ βαθεῖαν καὶ δὲν καταφρονῶ τόσον πολὺ τὰ γῆνα. Ὅχι, ἐν ὅσῳ ἡ χεὶρ μου δὲν εἶναι κεκομμένη οὐδὲ παράλυτος, ἐν ὅσῳ οἱ ὀφθαλμοὶ μου βλέπουσι τὸν ἐχθρόν μου, ἐν ὅσῳ ἡ καρδία μου πάλλει, ἀκούουσα τὰ δάκρυα καὶ τὰ παράπονα τῶν ταλαιπώρων τούτων πλασμαμάτων, τὰ ὁποῖα ἐγκαταλείπετε, θὰ ὑπερασπισθῶ καὶ δὲν θ' ἀφήσω νὰ φονευθῶ ὡς πλάνης κύων.

— Ὁ Θεὸς προστατεύει τοὺς δικαίους, εἶπεν ὁ Ἐφραιμ χωρὶς νὰ συγκινηθῆ, καὶ ἂν τὸ αἷμα δὲν χυθῆ εἰς ἀγονὸν μάχην, ἴσως ἡ ζωὴ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν χαρισθῆ ὑπὸ τοῦ βρόνου δ'Οπέδ.

Ὁ Διδιὲ ἀπηξίωσε ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἀπέσπασε τῶν χειρῶν τοῦ Ἐφραιμ τὸ δίκρανον καὶ ἔσεισεν αὐτὸ ρωμαλέως ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς του.

— Ἐπὶ τέλους ! ἀνέκραξεν ὁ λοχαγὸς Ἰωνᾶς συστρέφων τὸν ξανθὸν αὐτοῦ μύστακα, θὰ δυναθῶμεν νὰ παλαιώσωμεν, μολονότι δὲ μεταχειρίζεται ὄπλον χωρικοῦ, εὐγενῆς μου νέε, θὰ εἶναι ἄξιον λόγου νὰ σὲ συλλαβῶ ἢ νὰ σὲ θέσω ἐκτὸς μάχης. Ὅταν θὰ ἔχω ἕνα πύργον, ὡς ἐκεῖνον τοῦ θεοῦ σου, κύριε Διδιέ, ἔσο βέβαιος ὅτι θ' ἀναρτήσω τὸ δίκρανον αὐτὸ ὡς περίεργον ἀντικείμενον εἰς τὸν τοῖχον τῆς ὀπλοθήκης.

— Ἐλθέ πρῶτον νὰ το λάβης, ἀγαπητὲ λοχαγέ, ὑπέλαβεν ὁ νεανίας.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν οἱ δύο ἀντίπαλοι ἠτοιμάζοντο νὰ ἐπιτεθῶσι κατ' ἀλλήλων, ὁ Ἐφραιμ ἐροῖσθη πρὸ τοῦ Διδιέ καὶ εἶπεν αὐτῷ μετὰ παραδόξου πραότητος :

— Ἀπόδος μοι τὸ ὄπλον τοῦτο, κύριε. Δὲν εἶμαι ἐκ τῶν ἡμετέρων καὶ δὲν δύνασαι νὰ ἐνοήσῃς τὴν διαγωγὴν μας. Ἐν τίνι δικαίωματι θέλεις νὰ μᾶς κρίνης καὶ νὰ ἐνεργήσῃς ἐν ὀνόματι ἡμῶν ; Εἶσαι καθολικὸς καὶ δὲν φοβεῖσαι τοὺς ἐχθρούς μας. Ἀποχωρήσθητι λοιπὸν τῶν προγεγραμμένων τούτων, τοὺς ὁποίους θεωρεῖς ἀνάνδρους ! Καταφρόνησον ! ἐγκατάλειψον αὐτούς ! Ἄρες νὰ συντελεσθῆ τὸ πεπρωμένον μας καὶ μὴ μᾶς ἐμποδίζῃς νὰ ὑπακούσωμεν εἰς τὴν πίστιν μας.

Ὁ Διδιέ, ταραχθεὶς ἐκ τῆς ἠρωικῆς ταύτης ἐπιμονῆς, ἐδίσταζεν οὐχ ἤ-τιον νὰ παραδώσῃ τὸ δίκρανον εἰς τὸν Ἐφραιμ. Ἀλλ' ἡ Κλοτίλδη κύπτουσα πρὸς αὐτόν, ἐψιθύρισε :

— Ὁ Ἐφραιμ ἔχει δίκαιον, φίλε μου. Δὲν δυνάμεθα ν' ἀποδεχθῶμεν τὴν τυφλὴν ταύτην ἀφοσίωσιν, ἥτις θὰ σὰς κατέστρεψε, χωρὶς νὰ μᾶς σώσῃ. Φύγετε ! ἐγκαταλείψατέ μας ! Ὅσον δι' ἐμέ, εἶμαι καὶ ἐγὼ Οὐγονότις καὶ ὀφείλω νὰ μείνω

μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν μου θριαμβουόντων ἢ καταδιωκομένων.

Ὁ Διδιέ δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν συγκινητικὴν ἐκείνην ἰκεσίαν. ἤσθάνθη τρόμον ἐν τῇ καρδίᾳ, ἔριψε τὸ δίκρανον εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰωνᾶ καὶ εἶπεν :

— Ἐφραιμ Λεβλάν, θὰ προσπαθῆσω νὰ εἶμαι θαρραλέος ὡς σεῖς.

Ὁ γασκόνος λοχαγὸς ἠτένιζεν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως καὶ συμπαθείας ἐνταυτῷ. Ἦρξατο ὑποπεύων ὅτι ὁ νοῦς τοῦ νεανίου ἐσάλευσεν· ἀλλ' ὁ πρῶτος πρόεδρος, Ἰωάννης Μενιέ, διερχόμενος εἰς γέλωτας

— Μὰ ὄλους τοὺς ἀγίους τοῦ Παράδεισου ! ἀνέκραξεν, ἰδοὺ ὑποταγὴ ἀξία μᾶλλον ἰερέως ἢ εὐγενούς ! Τοῦτο εἶναι προτέρημα τῶν Βωδοῖνων καὶ τῶν Οὐγονότων, ἀλλ' οὐχὶ ἐνὸς καλοῦ καθολικοῦ. Ἐμπρός, κύριε, ἂν σὰς μὲν ὀλίγον καλὸν αἶμα εἰς τὰς φλέβας, ἄφετε αὐτοὺς τοὺς ἀνάνδρους εἰς τὴν κακοδαιμονίαν των καὶ ἔλθετε μετ' ἡμῶν !

Ὁ Διδιέ ὠχρίασε καὶ ἠτένισε τὴν Κλοτίλδην μετὰ θλιβερᾶς ἐκφράσεως, ὡς εἰ ἐπεκαλεῖτο αὐτὴν μάρτυρα τῆς προσπαθείας, ἣν κατέβαλλεν ἵνα μὴ ἀπαντήσῃ. Ἡ νεαρὰ κόρη τῷ ἔσφιξε τὴν χεῖρα λέγουσα χαμηλοφώνως :

— Ὁ περιουριζόμενος ἐπὶ τῆς γῆς θὰ θριαμβεύσῃ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ὁ βρόνος δ'Οπέδ ἐστράφη πρὸς τοὺς δύο ἀρχηγούς :

— Ἀρκετὸν ἤδη καιρὸν ἐχάσαμεν εἰς λόγους. Πρέπει νὰ τελειώσωμεν. Περικυκλώσατε αὐτοὺς τοὺς ἀχρεῖους καὶ συλλάβετε ὄλους.

Ὁ Ἰωνᾶς προσέβη πρῶτος καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἀρχιεὶν αὐτοῦ ἀντίπαλον :

— Ἄφετέ με νὰ διέλθω, κύριε !

Ὁ Διδιέ δὲν ἐκινήθη.

Ὁ ἀρχηγὸς Παυλῖνος προεχώρησε καὶ οὗτος καὶ διὰ τῆς ἀκρας τοῦ ραβδίου του ἤγγισε τὸν ὦμον τοῦ νεανίου.

— Ἀπομακρυνθῆτε τῆς ἀχρείας ταύτης ἀγέλης, κύριε, ἢ θὰ σὲ ἀπομακρύνωμεν διὰ τοῦ ξίφους.

Ὁ Διδιέ ἀνεσκίρτησεν ἀκούσας τὴν ὕβριν καὶ ἰδρῶς ψυχρὸς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου του· ἀλλ' ἡ Κλοτίλδη ἴστατο παρ' αὐτῷ μὲ πάλλουςαν καρδίαν καὶ ἐψιθύριζε :

— Τί σημαίνει ἂν ὁ βάρβαρος αὐτὸς στρατιώτης σὰς ὕβριζει ; Ἐγὼ, σὰς θαυμάζω, σὰς ἀγαπῶ ! Ἄν πρέπει ν' ἀποθάνωμεν δὲν θὰ ἐμφανισθῶμεν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μὲ αἱματοβρέκτους χεῖρας.

Ἀντήλλαξαν τότε ὠχρὸν μειδιάμα, ἠδὺ ὡς φιλῆμα, ὅπερ ἦν οἰονεὶ ὁ ἱερός ἀρραβὼν τῶν καρδιῶν αὐτῶν.

Αἱ σάλπιγγες ἤχησαν δίδουσαι τὸ σημεῖον τῆς σφραγῆς. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ὁ βρόνος δ'Οπέδ ἤκουσεν ἤχον καλπασμοῦ ἵππου καὶ εἶδε σχεδὸν παρευθὺς πέραν τοῦ δάσους θωρακοφόρον κεκαλυμμένον ὑπὸ κονιορτοῦ· τὸ πρόσωπόν του ἦν ἐξωδηκὸς καὶ ἐξέρυθρον ἐκ τοῦ καμάτου, ἤσθμαινε δὲ μέχρις ἀσφυξίας. Καταβληθεὶς ὑπὸ μακρᾶς πορείας ἀνὰ τὰ δάσχη

καὶ τὰ ὄρη, ἠσθάνετο τὴν φωνὴν του πνιγομένην, ὅτε δ' ἔφθασε πλησίον τοῦ λοχαγοῦ, ὁ ἵππος του ἔπεσε νεκρός.

Εἰς μάτην ὁ θωρακοφόρος ἐπειράθη ν' ἀνεγερθῆ, αἱ δυνάμεις αὐτοῦ εἶχον ἐξαντληθῆ, ἀνεγνώρισεν ὅμως τὸν Ἰωνᾶ καὶ εἶπεν αὐτῷ :

— Λοχαγέ, θὰ συλλάβετε ἀπὸ στιγμής εἰς στιγμήν τὸν στραταρχην. Προσέξατε !

— Διάβολε ! αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος εἶναι παράφρων ! ἀνέκραξεν ὁ γασκόνος. Ὁ λιποτάκτης θὰ ἦναι ἤδη εἰς Σχβύταν καὶ τὰς Ἄλπεις.

Ὁ βρόνος δ'Οπέδ ἐπλησίασε τὸν ταχυδρόμον.

— Δὲν πρέπει νὰ ἦσαι πολὺ δύσπιστος, λοχαγέ ὁ κύριος Βουρβόνος κάμνει συνήθως θαύματα, προκειμένου περὶ πολεμικῶν μηχανοραφιῶν. Τίς σὲ στέλλει ; ἠρώτησεν ἀποτόμως τὸν θωρακοφόρον.

Ὁ ἐκλαμπρότατος καρδιναλίος τοῦ Τουρνόν, ἀπήντησεν οὗτος δι' ἀγωνιώδους φωνῆς. Προσέξατε ! ἔσκασα τὸν ἵππον μου διὰ νὰ σὰς εἰδοποιήσω ἐγκαίρως. Ὁ κύριος Βουρβόνος μὲ τὴν συνοδίαν τῶν Ἰσπανῶν ἐπανερχεται διὰ νὰ φθάσῃ εἰς Φράνς - Κοντέ. Θὰ τὸν συλλάβετε ἐδῶ εὐκόλως ὡς εἰς παγίδα.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ θωρακοφόρου ἐκλείσθησαν, ἡ δὲ φωνὴ του ἐσβέσθη ἤτο λιπόθυμος.

— Ὁ γενναῖος στρατιώτης παρέσχε μεγάλην ὑπηρεσίαν εἰς τὸ βασιλεῖον, εἶπεν ὁ βρόνος δ'Οπέδ. Πρέπει ὅπως δήποτε ὁ λιποτάκτης νὰ διέλθῃ τὸ κοιμητήριον καὶ τὸ ζῶν τοῦτο τοῖχος τῶν Οὐγονότων. Ναί, τὸν κρατῶμεν καλῶς. Ἀρχηγοί, θὰ διαπράξετε μέγα ἀνδραγάθημα. Διατάξατε νὰ σιγήσωσιν αἱ σάλπιγγες καὶ θάνατος εἰς τὸν προδότην.

— Θάνατος εἰς τὸν προδότην ! ἐπανελάβον οἱ σύμβουλοι, οἱ τοξόται καὶ οἱ θωρακοφόροι.

Οἱ Βωδοῖνοι καὶ οἱ Οὐγονότοι ἔμενον ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοί, ὡς εἰ εἶχον ἐντελῶς ἀποσπασθῆ τῶν συμφερόντων τοῦ κόσμου τούτου.

[Ἔπεται συνέχεια]

TONY.

ΒΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Μετὰ τινα δὲ στιγμήν, ἡ Εἰρήνη ἀνέκραξεν :

— Ἀδίκως θέλου, νὰ ἀποδείξουν ὅτι εἶμαι παράφρων ! . . . Δὲν εἶμαι παράφρων, καὶ ἂν ἀπεφάσισα νὰ ἐμφανισθῶ ἐδῶ, τὸ ἔπραξα διότι δὲν ἠδύναμην νὰ ὑποφέρω τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεώς μου· ἡ βίαστος αὐτὴ ἦτο καθ' ὑπερβολὴν με-

γάλη και βαρεία. . . Δεν ήθελον υπεράσπισιν, τούναντιον, διότι διέβλεπον ἐν αὐτῇ τὴν ἐξυγῶραν τοῦ ἀλαρτήματός μου, διότι θέλω νὰ εἰρηνεύσω μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς συνειδήσεώς μου!

Ὁ πρόεδρος μετὰ ταῦτα ὑπέμνησεν εἰς τοὺς ἐνόρκους περὶ τῆς ὑφίστης καὶ δυσχεροῦς ὑποχρεώσεως, ἣτις ἐπιβυρῶναι αὐτοὺς κατὰ τὴν παρούσαν ὑπόθεσιν, καὶ τέλους ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι οὗτοι εἰς οὐδὲν ἐκ τῶν μερῶν χαριζόμενοι, θέλουσι ἐκδόσει τὴν ἀπόφασίν των κατὰ συνείδησιν. Πρὸυτάθησαν δὲ ἵνα οἱ ἔνορκοι ἀποφανθῶσιν ἐπὶ τῶν ἐξῆς ζητημάτων :

1) Ἄν ὁ Μαξιμος Βελτίστσεφ ἀπέθανε διὰ φυσικοῦ θανάτου ἢ διὰ βιαίου τινός μέσου ;

2) Ἄν ὁ Βελτίστσεφ ἀπέθανε διὰ βιαίου θανάτου, ἐνέχεται εἰς τοῦτο ὁ κατηγορούμενος Πλάτων Βελτίστσεφ ;

3) Εἶνε ὡσαύτως ὑπαίτιος ὁ Πλάτων Βελτίστσεφ εἰς τὸν ἐκ συστάσεως μετὰ τῆς Εἰρήνης Βελτίστσεφ θάνατον τοῦ Μαξιμου ;

4) Ἐν γνώσει τῆς Εἰρήνης Βελτίστσεφ προϋξενήθη ὁ βιαίος θάνατος τοῦ συζύγου τῆς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ;

5) Ἄν ἡ Εἰρήνη εἶνε ἔνοχος κατὰ τὸ 4ον ζήτημα, δὲν εὐρίσκετο ἄρα αὐτὴ εἰς κατάστασιν διαταράξεως τῶν φρενῶν ;

Οἱ ἔνορκοι ἀπεσύρθησαν τῆς αἰθούσης καὶ μετὰ ἡμῶν ὡς σκεπὴν ἀπεφάναντο ὡς ἐξῆς :

Ἐπὶ τοῦ πρώτου ζητήματος, ἀπέθανε φυσικὸν θάνατον.

Εἰς τὰ λοιπὰ ζητήματα δὲν ἐδόθη ἀπάντησις.

— Κατηγορούμενοι ! ἀπετάθη ὁ πρόεδρος πρὸς τὴν Εἰρήνην καὶ τὸν Πλάτωνα ἐγέρθητε τοῦ ἐδωλίου τούτου· τὸ δικαστήριον ἐκήρυξεν ὑμᾶς ἀθώους.

Τὸ πρόσωπον τῆς Εἰρήνης ἐκαλύφθη ὑπὸ νεκρικής ὠχρότητος. Ἐκλονίσθη καὶ ἀπωλέσασα τὰς αἰσθήσεις αὐτῆς κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τῶν κατηγορουμένων. Τινὲς τῶν παρισταμένων ὑπαλλήλων ἐπλησίασαν καὶ ἔσπευσαν νὰ μεταφέρωσιν αὐτὴν ἐκ τῆς αἰθούσης.

ΙΒ'

Τὸ ἔκτρωμα.

Περιχαρῆς καὶ ἐπὶ τέλους ἡσυχος τῷ πνεύματι, ἔσπευσε πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ ὁ Βελτίστσεφ. Καίτοι ἡ συνείδησις αὐτοῦ δὲν ἦτο καθαρὰ, ἡ ψυχὴ του ὅμως ἀπηλλάγη τῆς καταθλιπτικῆς ἀγνοίας καὶ τῆς προσδοκίας τῆς ποινῆς. Ἦτο ἤδη ἐλεύθερος καὶ καθαρὸς ἀπέναντι τοῦ νόμου.

Ἀσθμαίνων ἐκ χαρᾶς ἀνῆλθε μετὰ τάχους τὴν κλίμακα τοῦ οἰκῆματός του, ἀπώθησε τὸν ὑπηρετὴν, ὅστις ἠθέλησε νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ τὸ ἐπαναφόριον του, καὶ διὰ γοργῶν βημάτων διηυθύνθη εἰς τὰ ἐνδότερα, ἀναφωνῶν διὰ βροντώδους καὶ τεταραγμένης φωνῆς :

— Λιουδμήλα ! . . . Λιουδμήλα, ποῦ εἶσαι ; . . . Εἶμαι ἐλεύθερος ! . . . Ἦθωώθη ! . . . Εἶμ' ἐδῶ ! . . .

Ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς Ὀλγας Ρωμάνοβνας, ἐξῆλθε πρὸς συνάντησιν αὐτοῦ δι' ἀσθενῶν βημάτων ἀναρρωνύουσα γυνή. . .

Ὁ Βελτίστσεφ ἔτεινε τὰς χεῖρας πρὸς περίπτυσιν, εἶχεν ἤδη δράμει ὅπως ριφθῆ περι τὸν τράχηλόν της, ἀλλ' αἴφνης προσέβλεψεν αὐτὴν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ὀπισθοχώρησεν ἔντρομος μετ' ἀκουσίας φρίκης, ἐνδοιασμοῦ καὶ ἐκπλήκτου βλέμματος.

Ἐνώπιον αὐτοῦ ἴστατο, οὐχὶ ἡ Λιουδμήλα ἐκείνη, ἡ δροσερά, ἡ περικαλλῆς, ἣν ἀφῆκεν οὗτος πρὸ τῆς καθείρξεώς του, ἀλλ' ἔκτρωμα, παραμορφωθὲν ὑπὸ φρικώδους εὐλογίας.

Ἐκ τῆς πρὸς μικροῦ καλλονῆς δὲν ἀπέμεινεν οὐδ' ἴχνος, οὔτε σκιά !

Ἄπαν τὸ πρόσωπον τῆς γυναικὸς ταύτης ἦτο διηυλακωμένον, ἀνεσκαμμένον, φγαμμένον, διάτρητον ὑπὸ ἐπουλωμένων, ἀλλὰ βυθίων, σημειῶν εὐλογίας. Εἶδε χθὲς ἦτο κυρίως τὸ ἄνω χεῖλος, ἡ ρίς καὶ τὰ βλέφαρα, παθόντα πλειότερον τῶν λοιπῶν μερῶν τοῦ προσώπου τῆς. Τὸ βλέμμα, ὡς πρότερον παγερὸν καὶ διαυγές, πλὴν κρυσπεδούμενον ποτὲ ὑπὸ τοσοῦτον θελκτικῆς τομῆς, σκιαζόμενον ὑπὸ θαυμασίων βλεφαριδῶν, αἵτινες καθήδυνον αὐτό, ἤδη ἐξετοξεύετο ὑπὸ τὰ ἐρυθρὰ καὶ μεμαδημένα βλέφαρα μετὰ δυσἀρέστου τινός καὶ εἰδεχθῶς ἐκφράσεως.

— Θεέ μου . . . σὺ εἶσαι ; ! συγκεχυμένων καὶ μετὰ φρίκης ἐτραύλισεν ὁ Βελτίστσεφ μὴ ἀποφασίζων νὰ πλησιάσῃ τὸ ἐνώπιον αὐτοῦ ἴσταμένον ἔκτρωμα.

Τὸ πρόσωπον ταῦτο ἐνέπνεεν αὐτῷ τρόμον καὶ ἀποστροφὴν.

Ἡ Λιουδμήλα ἐμάντευσεν ἀκριβῶς τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο, ὅπερ κατὰ τὴν ἐνεστῶσαν στιγμὴν ἐδοκίμαζεν ὁ σύζυγος αὐτῆς καὶ καμύσασα τοὺς γυμνοὺς βλεφαριδῶν ὀφθαλμούς της, ἔχυσε πύρινα καὶ πικρότατα δάκρυα.

Ἐνόησεν ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης τὸ πᾶν ἤδη τετέλεσται ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Βελτίστσεφ. Ἐγνώριζεν, ὅτι τὸ ἐπ' αὐτοῦ κράτος της, ὅπερ ἐξήσκει χάρις εἰς τὴν ψυχρότητα τοῦ θελκτικοῦ προσώπου καὶ τῆς πλαστικῆς καλλονῆς τοῦ σώματός της, ἐξέλειπεν ἤδη, φεῦ ! διὰ παντός καὶ ἀνεπιστρεπτεῖ . . .

Ἡ πρώτη σκέψις, ἡ ἐπελθοῦσα εἰς τὸν Βελτίστσεφ, ἦτο ὁ φόβος διὰ τὴν ζωὴν του, διὰ τὸ μέλλον του, ὅπερ συνεδέετο ἤδη ἀναποσπᾶστος μετὰ τῆς μεμαδημένης καὶ ἀνευ ὀφρῶν γυναικὸς ταύτης.

« Ἴδου ἡ ἀρχὴ τῆς τιμωρίας ! » ἐψιθύρισε τις αὐτῷ, προσωμοιάζον μετὰ τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως.

Οἱ ὄμοι τῆς Λιουδμήλας συνεσπῶντο νευρικῶς ἐκ τῶν λυγμῶν, ὅτε ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, μετὰ προφυλάξεως καὶ μερίμνης, ἐβοήθη αὐτὴν νὰ καθήσῃ ἐπὶ τοῦ πλησιαιτέρου ἐδράνου. Ὁ Βελτίστσεφ, χωρὶς νὰ κινηθῆ τῆς θέσεώς του καὶ ὡς ξένος, ἀσυμπαθῶς καὶ μάλιστα ἀσυναίσθητος πῶς ἐθεώρει τὴν σύζυγόν του καὶ ἤκουε τοὺς λυγμούς της.

— Ἐλάτε δὰ καὶ σεῖς κοντὰ της !

. . . Χαδέψετε τὴν . . . ἡτῆς τῆς τοῦλάχιστον ἓνα γλυκὸ λόγον τῆς φτωχῆς . . . ποῦ τόσον ἐτυραννίσθη νὰ σὰς περιμένῃ ! μετὰ μομφῆς ἀπετάθη πρὸς αὐτὸν ἡ τρυφερὰ μαμά, ὑποστηρίζουσα διὰ τῆς χεῖρός τὴν κεφαλὴν τῆς θυγατρὸς της.

Ὁ Βελτίστσεφ ἠθέλε νὰ πλησιάσῃ καὶ μηχανικῶς σχεδὸν προέβη κατὰ ἓν βῆμα, ὅτε αἴφνης . . .

— Ὅχι ! ὄχι, μὴ πλησιάσῃς ! . . . Δὲν εἶνε ἀνάγκη, ἀποτόμως ἐπρόφερε κλαίουσα ἡ Λιουδμήλα, καὶ ποιούσα ἀπομακρυντικὴν κίνησιν διὰ τῆς χεῖρός· δὲν μοῦ χρειάζεται ! . . . Μὴ τὸν βιάζεστε ! . . . Ξεῦρω, εἶμαι τόσον δύσμορφος ! . . .

Καὶ χεῖμαρρος δακρῶν μετὰ λυγμῶν, μετὰ νέας δυνάμεως, κατέπνιξε τὴν τελευταίαν λέξιν της.

Ἐν τούτοις ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα διὰ νευμάτων ἐξηκολούθει προσκαλοῦσα αὐτόν.

Ὁ Βελτίστσεφ ὑπερισχύσας τῆς ἀποστροφῆς του ἐπλησίασε πρὸς τὴν Λιουδμήλαν καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρά της.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν οἱ λυγμοὶ κατηνύσθησαν καὶ τὰ δάκρυα ἔπαυσαν.

Ἐστέναξε βυθῶς καὶ σπασμωδῶς, ἀπέμαξε τὰ δάκρυά της, ἡρέμα δὲ καὶ μετ' ἀπέιρου θλιψέως ἐθεώρησε τὸν σύζυγόν της.

— Αἱ, καλὴ εἶνε ἡ Λιουδμήλα σου ; μετὰ πικροῦ μειδιάματος ἐπρόφερον αὐτὴ διὰ πλειότερον ἡσυχου καὶ πραιεῖας φωνῆς. Δὲν θὰ ἐπερίμενες βέβαια τοιαύτην ἐκπληξίν . . . Δὲν με ἀγαπᾶς πλέον . . .

— Ἀγαπητῆ μου, εἶμαι ὁ ἴδιος πάντοτε, ἐψιθύρισε ὁ Βελτίστσεφ, ἀλλ' ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του, ἀκουσίως ἐπρόδωσεν αὐτῇ τὸ ἐνδόμυχον ψεῦδος τῶν λόγων του.

Ἐκεῖνη ἀμφιβόλως καὶ πικρῶς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν της.

— Ἀρκεῖ ! . . . Μὴ ζητεῖς νὰ με πείσης, Πλάτων ! . . . Αἰσθάνομαι, γνωρίζω τί λέγω ! Ἀλλά . . . σὺ τώρα εἶσαι ἐλεύθερος, ἡθώθης, σὲ συγχαίρω . . . Καὶ ἐθλίψεν ἀσθενῶς τὴν χεῖρά του.

— Μήλοτσκα ! Ἀγγελέ μου ! πρέπει νὰ ἡσυχάζῃς ! περίφροντις εἶπεν ἡ τρυφερὰ μαμά, πλάγιζε νὰ κοιμηθῆς λιγάκι ! Στάσου νὰ σὲ βοηθήσωμε . . .

Ἡ Λιουδμήλα δὲν ἐναντιώθη. Ἀφῆκεν ἀμφοτέρους νὰ τὴν βοηθήσωσι νὰ ἐγερθῆ, καὶ ἐρειδομένη ἐπὶ τῶν βραχιόνων των, μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔνθα ὁ Πλάτων ἀφῆκεν αὐτὴν καὶ διηυθύνθη εἰς τὸν θάλαμόν του.

Ἀφίκετο εἰς τὸ σπουδαστήριόν του καὶ ἐρρίφθη ἀδρανῆς ἐπὶ μαλακοῦ ἀνακλιντήρος, καλύψας τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χεῖρῶν. Ἦσθάνετο πόνον, διότι ἡ γόησσα καλλονὴ τῆς γυναικὸς ταύτης, καλλονή, πρὸ τῆς ὁποίας τοσοῦτον εὐχερῶς ὑπέκυπτεν, ἀπέπτη τόσον ταχέως καὶ ἀνεπιστρεπτεῖ. Ἄλλ' ἦτο τοῦτο θλίψις μόνον διὰ τὴν ἐξωτερικὴν καλλονὴν, μόνον διὰ τὴν θελκτικὴν μορφήν, διὰ τὸ μάγον ἐξωτερικόν της. Ἀφοῦ ὅμως ταῦτα πάντα ἀπέπτησαν, ἀπέπτη καὶ ἡ γοητεία. Ζωηρῶς, καὶ μάλιστα μετὰ τινος αὐταρέσκου

ZABIE DE MONTEPEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

— Πρώτα ἤ ζεπειτα ἀπὸ τὸν θάνατον τῆς κυρίας κομήσεως :

— Ἀμέσως ζεπειτα.

— Τί διόρθωσις ἔγινε ;

— Ἀφαίρεσαν ἓνα τετραγωνικὸν μέτρον σχεδὸν καὶ ἔβαλαν νέον.

— Διατί ;

— Διότι ἦτανε εἰς τὸ ξύλον μία κηλίδα, ἡ ὁποία δὲν ἔβγαίνει.

— Κηλὶς ;

— Κηλίδα ἀπὸ αἷμα.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἔρριψε βλέμμα θριαμβευτικὸν πρὸς τὸν ἀνακριτὴν καὶ ἐξηκολούθησε :

— Τί αἷμα ἦταν ἐκεῖνο ; Πόθεν εἶχε πέσῃ ;

— Ἀπὸ ἓνα δυστύχημα τὸ ὁποῖον συνέβηκε τὴν 20 Σεπτεμβρίου . . . τὴν νύκτα ὁποῦ ἀπέθανεν ἡ κυρία κόμησσα.

— Δυστύχημα ! . . . ἀνέκραξεν ὁ εἰσαγγελεὺς. ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ ἐκφράσει, ἧς ἐποίησε χρῆσιν ὁ Ἀνδρέας.

— Δυστύχημα ; ἠρώτησεν αὐθὺς

— Ναι, κύριε.

— Τί ἐνόητε ;

— Ἡ κυρία κόμησσα ἦταν πολὺ κακὰ . . . εἶχε γεννήσῃ ἓνα κοριτσάκι . . . αὐτὴν ὅπου εἶναι τῶρα κυρία ὑποκόμησσα Βιλλεδιού . . . Ὁ ἰατρὸς εἶχεν ἀπελπισθῆ . . . καὶ ἐπῆρε αἷμα ἀπὸ τὸ χέρι τῆς κυρίας κόμησσας . . . τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἐμπόδισε τὸν θάνατον τῆς φτωχῆς μας κυρίας . . .

— Τί σχέσιν ἔχει αὐτό ;

— Ἡ ὑπρέτρια τῆς κυρίας ἔφερε τὴν λεκάνη μὲ τὸ αἷμα . . . Ὅτι εἶχεν ἔβγη ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀκουσεν εἰς τὴν κάμαρα μεγάλη κίνησι . . . Ἐνόμισεν ὅτι ἡ κυρία τῆς εἶχεν ἀποθάνῃ, καὶ εἰς τὴ ζάλη τῆς ἄρισε τὴ λεκάνη νὰ τῆς πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια . . . Τὸ αἷμα ἐχύθηκε εἰς τὸ πάτωμα . . . καὶ δι' αὐτὸ ἀναγκάσθηκαν νὰ τὸ ἀλλάξουν.

Οἱ δύο λειτουργοὶ τῆς Θέμιδος συνεννοήθησαν διὰ τοῦ βλέμματος. Προδήλως ἐπίστευον ὅτι ἡ διήγησις τοῦ Ἀνδρέου ἦτο ἀπίθανον ἐπιπόνημα.

— Πῶς τὸ ἐμάθετε ; ἠρώτησεν ὁ εἰσαγγελεὺς.

— Τὸ εἶπεν ἡ ὑπρέτρια . . .

— Εἰς ποῖον ;

— Εἰς ὄλους.

— Καὶ εἰς σὰς τὸν ἴδιον ;

— Καὶ εἰς ἐμέ, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

— Καὶ ἐπιστεύσατε εἰς τοὺς λόγους τῆς ;

— Καὶ διατί ὄχι, ἀφοῦ ἦταν ἡ ἀλήθεια ;

— Ὅτε ἡ ὑπρέτρια ἔθραυσε τὴν λε-

ἐκπλήξεως ἠσθάνετο ἤδη, ὅτι ἡ καρδία του κατέστη αἰφνης ψυχρὰ καὶ ἀσυμπαθῆς πρὸς τὴν παραμορφωθεῖσαν σύζυγόν του — κυρίως, διότι αὕτη παρεμορφώθη, ὅτι ἄνευ καλλονῆς, οὐδὲν ἦδη τῇ ἀπομένει θερμόν, ἐλκυστικόν, συμπαθές. Μόλις πρὸ μιᾶς ὥρας ἔσπευδεν ἐπανερχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν του ἐκ τοῦ δικαστηρίου μετ' ἄλλοίων ὄπως αἰσθημάτων, μετ' ἄλλοίων προσδοκιῶν καὶ ἐλπίδων, καὶ τῶρα αἰφνης εἶδεν ὅτι δὲν τὴν ἠγάπα πλέον. Μόλις ἐξέλιπεν ἡ αἰσθητικὴ γοητεία τῶν φυσικῶν ἀπαντήσεων, ἡ καρδία αὐτοῦ ἐν ἀκαρεῖ εὐρέθη κενὴ καὶ ψυχρὰ.

« Ἄ ! μετὰ χαιρεκακίας διελογίζετο ὁ Βελτίστσεφ, τῶρα ἔγινες, κυρία μου, ἐν ἄθλιον καὶ δύσμορφον τέρας ! Τῶρα, μετὰ συγχωρήσεως, οὔτε νὰ σὲ πτύση κανεὶς δέχεται, καὶ ὅμως πρὸ μικροῦ . . . Θεέ μου ! Ὅταν τὸ σκεφθῶ, πρὸ μικροῦ ἀκόμη, μὲ ἔπτυνεν ἄνευ οἰκτιρμοῦ, μὲ ἔβασάνιζε, μὲ προσέβαλλε καὶ κατεφρόνει τὸν ἔρωτά μου, ἀναγκάζουσα με νὰ ἐκλιπαρῶ ταπεινοφρόνως ἐκάστην σπικνίαν θωπεῖαν τῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας, ἄλλως τε, εἶχον πληρῆρες δικαίωμα, ὅταν ὁ προστυχὼν τραγῶπους θαλαμηπόλος τῇ ἤρσσκε πλειότερον τοῦ συζύγου τῆς, τοῦ συζύγου, ὅστις τὰ πάντα τῇ προσέφερε τὰ πάντα, τὰ πάντα ! . . . Ἄ !, τῶρα τὸ παιγνίδιον ἔλαβεν ἄλλην φάσιν ! . . . Τῶρα, κυρία μου, ὡς φαίνεται θὰ ἦσθε εὐτυχῆς ἀν τὴν ἐλαχίστην ἐπίστων προσοχὴν, τὴν ἐλαχίστην προσέφερον θωπεῖαν, ἀλλ' ἐγὼ . . . Ὅχι, ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος, ἀκριβῆ μου Λευδομήλα Σεργιέβνα ! — ἡσύχως καὶ μετὰ χαιρεκακίου θριαμβοῦ ἐγέλασεν οὗτος ἐν τέλει — ἀρκετὰ ὑπέφερα, πάρα πολλὰ ἐξ αἰτίας σου, ἐφρούσκωσεν ἡ ψυχὴ μου ! »

Παράδοξον ! Καὶ πρὸ μικροῦ, συχνάκις τυραννόμενος ὑπὸ ζηλοτυπίας καὶ ὑποψιῶν ἔλεγε στενάζων ἐκ βραθέων : « Θεέ μου ! Σὺ, κἂν παραμόρφωσέ την ! Σὺ κἂν κατὰ στρεψὸν τὸ πρόσωπόν τῆς, αὐτὸ τὸ πρόσωπον τὸ ἀπαισίως ὠραῖον ! . . . Ὅχι ἀνεκουφίζομην ! . . . Ἄς γείνη δύσμορφος, ἀλλὰ τότε θὰ ἦμην ἡσυχος, τότε θὰ ἐγνώριζον ὅτι εἰς οὐδένα θὰ ἀρέσκη, ὅτι οὐδεὶς θὰ τὴν παρετήρει καὶ οὐδεὶς θὰ μὲ ἔβλεπε μετὰ ὑβριστικῆς συμπαθείας ἢ μετὰ διφορομένου μειδιάματος ! . . . Τότε θὰ ἐτελείωνον δι' ἐμέ αἱ καταχθόνιοι αὐταὶ βάσανοι ! . . . Ἔστω, εὐλογία νὰ σὲ παραμορφώσῃ, κατηραμένη γυνὴ ! . . . Θεέ μου ! »

Καὶ ἰδοὺ εἰσηκούσθη, καὶ ἐξεπληρώθη ἡ θερμὴ εὐχὴ τοῦ Βελτίστσεφ, ἧτις ἐξεσπάσθη ἐκ τῆς ψυχῆς του καθ' ὃν χρόνον διέμενεν εἰς τὸ χωρίον, καὶ ἐν στιγμαῖς ἀνυποπόρου ζηλοτυπίας διατελῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἦτο ἀνθρώπος ἐπιπόλαιος, ἐπιπολαιῶς ἠδύνατο καὶ νὰ ἀγαπᾷ.

[Ἔπειτα συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΣ

κάνην καὶ ἔχυσε τὸ αἷμα, ἦτον κανεὶς μαζὶ τῆς ;

— Κανεὶς.

— Λοιπὸν ἦτο μόνη ;

— Ἐξ ἂν ἦτανε μαζὶ τῆς ὁ Καλλιουέ . . . ὁ δασοφύλακας τοῦ κόμητος.

— Ποῦ εἶναι τῶρα ἡ ὑπρέτρια ἐκεῖνη ;

— Ἀπέθανε.

— Πότε ;

— Τρία ἢ τέσσαρα χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὴν κυρία μας.

— Ἦτο πάντοτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κόμητος ;

— Ὅχι . . . ἐζούσε εἰς ἓνα σπιτάκι εἰς τὸ χωρίο.

— Πῶς ;

— Τῆς ἔδινε σύνταξι ὁ κύριος κόμητος.

— Καλῶς . . . πηγαίνετε.

Ὁ γέρον Ἀνδρέας δὲν περιέμενε δευτέραν διαταγὴν, ἀλλ' ἀπεσύρθη ἀμέσως.

— Λοιπὸν, κύριε εἰσαγγελεῦ, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς, τί λέγετε ;

— Λέγω ὅτι ἡ ἐνοχὴ τοῦ κόμητος εἶναι δι' ἐμέ φανερά, ἀναμφισβήτητος, ὡς αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου.

— Χάριω βλέπων ὅτι συμεριζοσθε τὴν γνώμην μου.

— Συμερίζομαι αὐτὴν ἀπολύτως.

— Νομίζω ὅτι δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν τὴν ἀνάκρισιν ὡς λήξασαν.

— Ἀναμφισβόλως. Τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν δύναται νὰ παραπέμψῃ αὐτὸν εἰς τὸ κακούργοδικεῖον ἐν πλήρει γνώσει.

— Ἄν ἀνευρεθῇ ὁ Καλλιουέ, τὸν ὁποῖον ἀναζητῶ πανταχοῦ, παρίσταται ἐν τῷ κακούργοδικεῖῳ ὡς μάρτυς καὶ ὡς συνέννοχος. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, γίνεται συμπληρωτικὴ ἀνάκρισις καὶ οὐδὲν θὰ κωλύσῃ ἡμᾶς νὰ παραπέμψωμεν τὴν δίκην εἰς μίαν τῶν προσεχῶν συνεδριάσεων τοῦ κακούργοδικεῖου.

— Οὐδέν.

— Νομίζετε, κύριε εἰσαγγελεῦ, ὅτι εἶναι καλὸν νὰ φέρωμεν τὸν ὑπάτιον εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἰσχυρίζεται ὅτι ἐμονομάχησε μετὰ τοῦ κυρίου Βιλλεδιού ;

— Δὲν εἶναι ἀναπόφευκτον, ἀλλ' εἶναι τακτικώτερον . . . καὶ ἀφοῦ εἴμεθα ἐδῶ ἄς ὑπάγωμεν.

Οἱ χωροφύλακες διαταχθέντες ἔλαβον ἀπὸ τῶν βραχιόνων τὸν κόμητα καὶ μετέβησαν εἰς τὸ παρὰ τὴν σκιαδὰ μέρος, ὅπερ γινώσκουσιν ἤδη οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται, καὶ ὅπου ἀπὸ τῆς φοβερᾶς σκηνῆς, ἦν διηγῆθημεν ἐν τοῖς πρώτοις κεφαλαίοις, οὐδὲν εἶχε μεταβληθῆ. Μόνον τὰ δένδρα εἶχον αὐξήσῃ.

Ὅτε οἱ ἀνθρώποι τοῦ νόμου ἔφθασαν ἐκεῖ, ὁ ἀλλόκοτος ἐκεῖνος γέρον, ὃν ἐκάλου ἄκακον, ἦτο κατακεκλιμένος ἐπὶ τινος θρανίου καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐκοιμᾶτο βαθέως. Ὁ κρότος τῶν βηματικῶν δὲν ἀφύπνισεν αὐτόν.

— Πρέπει νὰ ἦμεθα μόνον, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς εἰς τοὺς χωροφύλακας, δεῖξας αὐτοῖς τὸν ἐπὶ τοῦ θρανίου κοιμώμενον.

Εἰς τῶν χωροφυλάκων, πλησιάζας πρὸς

